

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **C.O.**, proti žalovanému: **Policie ČR**, Ředitelství služby cizinecké policie, ICP letiště Praha – Ruzyně, Aviatická 1050/16-POB 30, 160 08 Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.3.2012 č.j. CPR-3626-15/PŘ-2012-004112,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou prostřednictvím žalovaného správního orgánu se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný rozhodl podle § 124 odst. 1 písm. b), e) zákona č. 326/1999 Sb. o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla podle § 125 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena na 160 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

V odůvodnění žalovaný poukázal na ustanovení § 124 odst. 1 písm. b), e) zákona č. 326/1999 Sb., podle kterého je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění nebo je evidován v informačním systému

smluvních států. Žalovaný vyšel ze zjištění, že poté co byl žalobce dne 13.7.2011 podmíněčně propuštěn z výkonu trestu, vycestoval bez platného cestovního dokladu z území České republiky a neoprávněně, tj. bez víza nebo platného oprávnění k pobytu, vstoupil na území smluvních států – Spolkové republiky Německo, Švédského království, odkud pokračoval na území Norského království, kde 15.1.2012 požádal o azyl. Z Norského království byl transferován zpět na území České republiky a to na základě Nařízení Rady (ES) č. 343/2003. Toto nařízení stanoví kriteria a postupy pro určení členského státu odpovědného za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států Evropské unie. Dále bylo zjištěno, že žalobce poprvé do České republiky přicestoval dne 21.1.2007 na základě cestovního dokladu NGA č. A3386716A a platného víza typu C č. AA0187795 s dobou platnosti od 24.12.2006 do 31.1.2007 s délkou pobytu 30 dní pro jeden vstup. Dále bylo zjištěno, že dne 27.1.2007 se dostavil do Příjímacího střediska Vyšní Lhoty, kde požádal o mezinárodní ochranu. Dne 28.1.2007 s ním bylo zahájeno správní řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 19.6.2007 nabylo právní moci rozhodnutí odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR, kterým žalobci azyl nebyl udělen. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu ke krajskému soudu, který dne 4.10.2007 řízení zastavil. Lustracemi v evidencích policie bylo zjištěno, že na území České republiky se žalobce dopustil trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. a), c) trestního zákoníku, za což byl v roce 2010 odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 4 roků a trestu vyhoštění na dobu neurčitou. Lustracemi bylo zjištěno, že je evidován v evidenci nežádoucích osob a rovněž je nežádoucí osobou zařazenou do informačního systému smluvních států. Dále bylo zjištěno, že dne 22.9.2007 uzavřel sňatek s občankou České republiky paní M.H. Správní orgán dospěl k závěru, že z prokázaného jednání je zřejmé, že mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování je z hlediska jednání žalobce nedostačující a není zde záruka, že by z území České republiky vycestoval. Dobu zajištění odůvodnil správní orgán tím, že ze zkušenosti, které má z minulých případů, jednoznačně vyplývá, že spojení mezi Českou republikou a Nigerijskou federativní republikou není nijak nadstandardní a je nesrovnatelné například s vyspělými evropskými, případně i některými moderními mimoevropskými státy. Navíc z výpovědi žalobce je patrné, že po umístění do zařízení pro zajištění cizinců hodlá opětovně požádat o mezinárodní ochranu. Toto řízení si může vyžádat různě dlouhou dobu projednání žádosti.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba, v níž žalobce uvedl, že je přesvědčen, že žalovaný v předchozím řízení porušil § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., neboť přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem, § 124 odst. 1 písm. b), e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a článek 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Poukázal na to, že v případě žalobce nemůže dojít k realizaci správního vyhoštění vzhledem k tomu, že žalobce je v současné době v postavení žadatele o azyl a tudíž nevyhostitelný. Tato skutečnost byla žalovanému zřejmá již v době vydání napadeného rozhodnutí. Už jen samotný fakt, že byl žalobce na území ČR předán na základě Nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanovují kriteria, mechanismy pro určení členského státu odpovědného na posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v jednom z členských států, měl žalovaného odradit od postupu dle § 124 zákona o pobytu cizinců. Právě okolnost, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu, měla vést žalovaného k úvaze, zda vzhledem k překážce azylového řízení bude realizace případného správního vyhoštění uskutečnitelná. Realizovatelnost vyhoštění je dle názoru žalobce stěžejní otázkou, kterou se žalovaný při vydávání rozhodnutí tohoto druhu musí zabývat. V této souvislosti poukázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze č.j. 3A 168/2011-19 ze dne 3.8.2011. Svůj úsudek žalobce opírá o skutečnost, že proti realizovatelnosti správního

vyhoštění stojí i fakt, že žalovaný správní orgán po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany by neměl činit určité úkony směřující k realizaci vyhoštění, konkrétně zjišťování a ověřování totožnosti žalobce. Co se týče naplnění podmínky nebezpečí, maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, žalobce poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 4Azs 234/2005-59 ze dne 25.4.2006. V tomto místě zdůrazňuje skutečnost, že jediné porušení zákona o pobytu cizinců, kterou se měl dopustit, bylo překročení hranice ČR bez víza směrem ven.

Žalovaný ve věci vydal vyjádření, ve kterém uvedl, že postupoval během správního řízení v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Žalovaný má za to, že u žalobce byly nepochybně naplněny podmínky zajištění podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b), e) zákona č. 326/1999 Sb., neboť je namístě důvodná obava, že by správní vyhoštění nebylo možné dokončit a zajistit vykonatelnost meritorního rozhodnutí.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b), e) zákona č. 326/1999 Sb. je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15-ti let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění nebo je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

Soud zjistil ze správního spisu, že dne 23.3.2012 bylo žalobci podle § 119 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb. předáno oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění z území České republiky. Správní řízení ve věci správního vyhoštění bylo zahájeno na základě existence důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek, neboť se již v minulosti dopustil narušení veřejného pořádku závažným způsobem tím, že se dopustil trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. a), c) trestního zákoníku, za což byl v roce 2010 odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 4 roků a trestu vyhoštění na dobu neurčitou. Dále v prosinci 2011 poté, co byl dne 13.7.2011 podmíněčně propuštěn z výkonu trestu, vycestoval bez platného cestovního dokladu z území České republiky a neoprávněně, tj. bez víza nebo platného oprávnění k pobytu vstoupil na území smluvních států – Rakouské republiky, Švédského království, odkud pokračoval na území Norského království, kde dne 15.1.2012 požádal o azyl. Šetřením správního orgánu bylo dále zjištěno, že žalobce poprvé na území České republiky přicestoval dne 21.1.2007 a to na základě cestovního dokladu, ve kterém měl uděleno vízum České republiky s dobou platnosti od 24.12.2006 do 31.1.2007 s délkou pobytu 30 dní pro jeden vstup. Do protokolu o podání vysvětlení podle § 167 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. zákona o pobytu cizinců žalobce uvedl, že vycestoval letecky na falešný cestovní doklad Italské republiky v prosinci 2011 do Rakouska, z Rakouska do Švédského království, odkud odjel autobusem do Norska. Do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení sepsaného podle ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. dne 23.3.2012 žalobce uvedl, že je ženatý, jeho manželka je občanka České republiky, naposledy se s ní viděl v prosinci 2011 před odjezdem do Norska. V poslední době s ní není v kontaktu,

z Norska se ji snažil několikrát telefonicky kontaktovat, avšak neúspěšně, na jeho telefonáty nereagovala.

Soud především konstatuje, že zajištění cizince je zásahem do práva na osobní svobodu každého jednotlivce zaručeného článkem 8 Listiny základních práv a svobod jakož i mezinárodními smlouvami o lidských právech, jimiž je Česká republika vázána a jež jsou součástí jejího ústavního pořádku. Nezbytnou podmínkou zajištění dle ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je nebezpečí, že cizinec bude mařit či ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. V daném případě ze správního spisu vyplývá, že důvod pro zajištění žalobce dán byl a tento důvod je rovněž v napadeném rozhodnutí dostatečně zřetelně vyjádřen. Žalobce se dopustil jednání (vycestoval bez cestovního dokladu z České republiky a neoprávněně, tj. bez platného víza nebo oprávnění k pobytu vstoupil na území smluvních států Rakouské republiky, Švédského království a odtud pokračoval na území Norského království, kde požádal o azyl, ačkoliv mu muselo být známo, že mu v rámci Evropské unie, tj. v České republice již předtím azyl udělen nebyl). Na území České republiky v minulosti závažným způsobem narušil veřejný pořádek tím, že se dopustil trestného činu, za který byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 4 let a trestu vyhoštění na dobu neurčitou. Soud se ztotožnil s žalovaným, že je zde dáno důvodné nebezpečí, že se žalobce může takového jednání dopustit i v budoucnu a je tedy naplněn důvod, s nímž ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců spojuje zajištění cizince za účelem jeho správního vyhoštění. Tento důvod také žalovaný v napadeném rozhodnutí zřetelně vyjádřil. Je zde také naplněn důvod dle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce je evidován v informačním systému smluvních států.

Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu lze v zásadě cizince zajistit dle § 124 zákona o pobytu cizinců jen tehdy, je-li výkon správního vyhoštění alespoň potencionálně možný. Z obsahu správního spisu plyne, že žalobce byl na území ČR předán na základě Nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanovují kritéria a mechanismy pro určení členského státu odpovědného za posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v jednom z členských států a dne 4.4.2012 bylo s žalobcem zahájeno řízení o mezinárodní ochraně, které stále probíhá. Žalovaný v rozhodnutí zohlednil předpokládanou složitost přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění právě s přihlédnutím k probíhajícímu azylovému řízení, které si může vyžádat různě dlouhou dobu k projednání žádosti, jak u správního orgánu, tak u soudu. Také bylo přihlédnuto k předpokládané složitosti vyřízení vydání náhradního cestovního dokladu vzhledem k tomu, že Velvyslanectví Nigerijské federativní republiky se nenachází na území České republiky. Tyto všechny skutečnosti byly správním orgánem zohledněny, a proto byla také stanovena doba zajištění na 160 dnů.

Protože soud podanou žalobu neshledal důvodnou, zamítl ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť žalobce ve věci nebyl úspěšný a plně úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. dubna 2012

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová